

WÕTA ja LOE!

№ 22. — 3. aastakäik.

Stmub 13. novembril 1934.

Ema votab.

„Tuled sina täna õhtul vara koju?“ küsis keegi ema pojalt. Lühidalt kostis poeg: „Ma ei tea!“

„On sul täna õhtu midagi iseäralikku ees?“ küsis jälle ema.

„Lähnen restoraani,“ vastas poeg.

Restoraani, — nüüd teadis ema, et poeg tuleb jälle hilja koju, sest ta oli juba tihhti nõnda teinud ja unustab seal juures oma kodu, oma ema ja oma Jumala.

Ema süda tahtis walust lõhkeda, aga ta palus truuvilt usus edasi. Ema palus teda täna mitte kauaks jääda. Poeg töötas ema soovi täita; ta oli seda juba tihhti töötanud, aga waewalt oli ta kodunt väljas, siis oli ka kõik unustatud. Seepärast hüüdis ema temale aknast järele: „Mina palun sind, tule täna õhtul vara koju, mina ei ole üsna terve ja tunnen ennast väga üksinda, ma ootan sind siin, kuni sina tagasi tuled.“

„Mina tulen warsti tagasi“, ütles poeg, „aga kui sina üsna terve ei ole, siis teeksid sa paremini, kui sa kohe woodi lähed.“

„Ei, mina ootan siin!“

„Hea küll, mina tulen warsti tagasi!“ Tal oli kahju, et ema haiglane oli, aga et koju ema juure jääda, seda ei tulnud tal meelegi.

Waewalt oli ta mõned sammud kodunt eemal, kui keegi tema sõber talle wastu tuli ja kutsus teda endaga teatrisse, kuhu ta esiti küll ei tahtnud minna, aga wiimaks ometi järel andis ja läks.

Estimefil filmapilkudel ei näinud noormees midagi, waid mõtles ema sõnadele: „Mina ootan sind“. Aga kui etendus algas, olid ta filmad ja kõrwad ainult sellele pöördud ja unustas kõik muud. Hiljem ei olnud ta sõpradel teda raske enestega kaasa wita, ja nad jäid rahulikult kuni kella kaheni ühte kokku.

Kui see noormees koju ligidale jõudis, nägi ta ikka veel lampi aknal. Kohe tulid talle meele ema sõnad: „Mina ootan sind siin!“ Kas see peaks wõimalik olema, et ema ikka seal istub ja poega ootab!? Poeg astus sisse. Jah, ema ootas ikka veel poega. Noormees ei julenud ennast emale näidata ja seepärast läks ta otsekohe oma tuppa. Ta südametunnistus ei lasknud teda aga mitte uinuda, ja ta hakkas kuulama.

Ta kuulas kaua, aga ei kuulnud midagi. Nüüd läks ta ema

tuppa. Teda ei olnud aga seal. Üsna tafa astus ta sõmatuppa, kus ema teda pidi ootama. Lamp põles ja ema istus ikka meel seal. „Ema!“ hüüdis ta tafa. „Ema!“ kordas ta walgemini. Kohkudes astub ta ligemale, ta ei taha uskuda tõsidust, mida ta näeb: ta ema ei wiibinud enam siin maa peal. — Leidis waid ilhe wäikeste paberitüki surnu sõrmede wahelt ja luges: „Minu poeg, taewas ootan ma find.“

Järgmised päewad olid tal täis waewa ja piina.

Tema sõbrad ei tulnud talle ligi, mis oli temale ka üsna meele järele. Aga warsti tundis ta ennaft wäga üksinda ja läks jälle wana feltskonda tagasi, kus ta wõeti wastu ka kõige suurema lahkusega. Aga ikka ja ikka jälle juhtus see paberitükk, mida ema käte wahelt leidis, tema filmade ette, ja tal tuli ette, nagu sofistaks see talle: „Minu poeg, taewas ootan ma find!“

Ühel ühtul, kui kõik olid jälle wäga heas tujus koos, tõusis korraga see noormees üles ja ütles:

„Sõbrad, mina lähen koju!“

„Kuju! mis sul meele tuleb, kell on ju alles pool ükssteist?“

„Sest pole midagi, mina lähen koju, minu ema ootab mind!“

„Sinu ema? Ta on ju surnud!“

„Ja, aga ta ootab taewas mind, ja elu, mis ma praegu elan, ei wii mind iialgi taewasse.“

Ta ei waadanud sõprade waenule ja teotustele, waid kõrgem wägi tõmbas teda ära. Ükski tema sõpradest ei tunnud seda kallist siset, mida ema palwed waiksel õhtuil tema ümber olid tõmmanud, ja mis teda nüüd uude ellu tõmbas. Sellest õhtust alates, oli ta elu uus eesmärk. Ta leidis ka palju raskusi sellel teel, aga iialgi ei kustunud ta ema sõnad tema meelest: „Taewas ootan mina find!“

Haydn'i tunnistus.

Joosef Haydnilt, suurelt jafia heliloojalt küsiti kord, millest see on, et tema töödel on alati rõõmus toon.

„Ei saa muul wiisil komponeerida“, wastas Haydn, „sest kui komponeerin, siis teen seda nagu oleks mu oma süda kaalul. Kui mõtlen Zumalale ja ta suurt armu Jeesuses Kristuses, siis on mu süda nii täis rõõmu, et noodid otsekui hüppawad ja tantšiwad mu sulest.“

Kusagil feltskonnas, kus Haydn ja palju teisi kunstnikke oli, esitati küsimus, kuidas seesugune inimene, kes on nii ihulijelt kui waimlijelt wäsinud, wõiks kõige paremini jälle saawutada jõu.

Üks kunstnikest ütles, et talle mõjub kõige paremini mõni lonks sampanjerit. Teine ütles, talle aitab hästi rõõmsas feltskonnas wiibimine.

Wiimaks küsiti ka Haydnilt, kes waiksel oli kuulunud mõtetewahetust, mis tema arwab.

„Minul on seal kodus wäike salakamber,“ wastas Haydn, „sinna lähen ma palwele, kui olen wäsinud, ja sel abinõul on kindel mõjuwõim.

Kuidas meie oma wäsimust arstime?

Ta andis oma elu.

Uue Meffiko mäestikus möllas kole torm. Dru linnad olid suures häwingu hädaohus, sest weed mägedelt tormasid nende poole. Eigema linna telefoni keskjaamas töötas keegi preili, kui hoiatus jaabus linna. Tal oleks olnud küllaldaselt aega enda päästmiseks, kuid kui ta oleks omalt kohalt lahkunud oleks hukkunud ehk tuhandeid linna ja ümbruse elanikke.

See julge naine mõistis oma kohustust ja hakkas kiiresti helistama igale poole nii linna kui maal.

Torm ja weewood lähenesid aina. Ta kuulis juba wete kohinat, kuulis ka kokkuwarisewate majade raskatust, kuid weel püüis ta paigal, sest pidi ta ju sõna edasi ütleva ka kaugemaile kohtadele.

Ta hää l muutus juba nõrgemaks, kuid itka weel helistas ta, helistas nii kaua kui wõis.

Palju oli neid, kes pärast tänašid oma elu päästmise pärast tema julgust, kuigi neilt oli läinud warandus.

Lõpuks langes ka see kangelaslik naine surma ohwriks. Kokkuwarisenud maja rušude alt leiti ta laip, kuuldetoru weel tugewasti käes hoides.

„Mullegi ta helistas“, ütles üks, „minule ka“, lijas teine jne.

Nüüd on need linnad uuesti üles ehitatud, — kui nad pole taas häwinud hiljutises uputusjes, kuid telefonineiuale püstitati ausammas sinna linna, selle mälestuseks, et ta oli annud oma elu selleks, et paljud päästa. Sellel wäiksel jutustusel on öelda midagi ka meie. Jeejus, maailma Luuastaja, andis ka kord oma elu meie eest, et meid hukatute woogudest päästa. Nii wäga armastas ta meid. Jumal ei taha patuste hukkumist ja seepärast läkitas ta oma Poja, neile päästjaks. Kuidas suhtume meie sellele armastusele! Kas meie ei tahaks selle tänu täheks anda oma elu talle, see on parem kui ausammaste püstitamine. Seda ta ihaldab.

Ngawese hukatuse ja wiimase aja kohtute kohutawad weewood wõiwad peagi meid tabada. Kuid taewasest keskjaamast helistatakse tänagi weel Jumala sõna kaudu inimeste südametunnistustele: rutta, põgene, otsi armu! Mida teed sa? Usu taewalisk sõnumit ja kiirusta oma hinge päästmisega! Ming siis wõid olla töörüistaks Jumala käes teiste äratamiseks ja hoiatamiseks. Milline igawiku wäärtus on sellel!

On su hing kinnitatud?

Wäike pois ronis isa põlwele, waatas talle otse filmi ja küsis:

„Jä, kas on su hing kinnitatud?“

„Lapsuke, kuidas sa tulid selle peale nii küsida?“ küsis isa omalt poolt.

„Jah, kuulsin onu Georgi rääkiwat, et jina oled kinnitanud oma maja, hobused, lehmad ja oma elu, kuid ta ei uskunud, et sa oleksid kinnitanud ka oma hinge. Mina mõtlesin kohe, kui seda kuulsin, et kui

šina oled kõik muud ära kinnitanud, kas ja siis ei peaks ära kinnitama ka oma hinge?"

Jsa pää wajas longu ja nägu kahwatus poja sõnade pärast. Ta hakkas mõtlema, et olles kinnitanud kogu oma waranduse oli ta jätanud kinnitamata, kõige kallima — oma hinge. Ta mäletas, kui palju ta oli maksnud maise waranduse kinnitamise eest, kuid Jumala armu oli ta endast ära lükanud. Ja ta otjustas ka oma hinge kinnitada, et kord, kui surm peaks tulema, võiks pääseda Jumala igawestesse elamutesse.

Kas on sinu hing kinnitatud?

„Kaitfille“.

„Aga Jumal ütles temale: „Sina meeletu, seltsinatsel öösel nõutakse sinu hing sinult, aga kellele saab, mis ja oled walmistanud?“

Luuft. 12 : 20.

Talle f. 427.

Mu eksinud sõber, oh kuule! Su Päästja kutsub weel-sind. Oh päwra end täna ta poole, Et hukka ei lähe su hing.

Miks õnnetust taga ja ajad Siin patu ja himude sees, Kui findgi need austuse kojad Seal ülewal ootawad ees.

Ta pakub sull' täna weel armu, Wõid olla, ehk wiimane kord, Pea tunda saad kohtu ees hirmu, Kui põlgad siin Päästja werd.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65. (Tal. f. 413.)

Jeesus, Jeesus, Oh see nimi Kõlab nii kui ingli laul, Wägew suur ja auline, Kõige armsam kuulda mul. ;:

See kui täht mind järgest' saadab Kõige minu teede peal, Ja mull' õiget rada näitab Batu pimeduse ööl. ;:

Kallis nimi, kõla ikka Minu suus ja südames Ei siis ükski wägi hakka Minu peale elades. ;:

Talle f. 471.

Olen noor, küll on hea, Et ma murest ei tea, Kui üks linnuke laulda ma wõin; Taewa poole ma läen, Kus ma Jumalat näen, Päästja jälgedes rõõmuga käin.

Koor: Ülewal, kodumaal, Oh mis rahu ja rõõmu on seal.

Olen noor, olen prii, Ei ma orjata wõi Batu paeltes, kui õnnetu wang; Jeesus surnud mu eest, Tema haawade jeeft Liab rahu ja rõõmu mu hing.

Wiisil: Wigemat Jumal sul.

Roorus, sind hüütakse, Aeg üürife, Päästa sind püütakse, Aeg üürife; Su kuldne kewade Läeb mööda kiiresti, Ei tule tagasi, Aeg üürife.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter-Sinf. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 2 x kuus. Makstab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f., wälismaale 1 fr. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatmisjoni heaks, tellimisi ja laastõid saata toimetaja aadressil P. Sinf, Pääse 5-7, Tallinn, tel. 416-22.